

— Какво ще правя сега? — се попита Мешко. — Къде ще намъря нещастното момиче?

Наоколо ставаше по-тъмно и по-тъмно и Мешко не виждаше нищо друго предъ себе си, освенъ буйнитѣ пламъци на огъня, на който трѣбваше да бжде изгорено горкото момиче.

За Мешко, обаче, бѣше ясно като бѣлъ день, че той трѣбва да остане тукъ, до огъня, за да плаши съ аероплана си дивацитѣ.

Тѣ бѣха така забъркани отъ страхъ, че до сутринята не можеха и да мислятъ да кладятъ новъ огънь, за да опекатъ беззащитната си жертва.

Тѣхното празненство бѣше развалено поне за тая нощъ, а утре, на свѣтло Мешко се надѣваше, че все ще му дойде поне щастливиятъ случай на помощъ. Той прегледа двамата си спѣтници, Таралежко и маймунката, които отдавна безгрижно спѣха, не подозирайки нищо за голѣмата опасностъ, въ която се намираха. Мешко подложи шапката си подъ глава и, уморенъ отъ дългия пѣтъ, скоро самъ заспа съ мисълта за бѣлото момиченце, чийто животъ сега вече се намирал само въ неговитѣ рѣце.

На свѣтлото южно небе блестѣха голѣми зеленикави звезди.

Надъ пустинята се спускаше мъртва тишина. Далечъ нѣкъде се носѣше лѣвски ревъ

(Ще следватъ и други приключения на Мешко).

Николай Фоль

